

De onuitstaanbare erfgenaam

Julia Quinn bij Boekeryj:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

boekeryj.nl

www.juliaquinn.com

JULIA QUINN

DE
ONUITSTAANBARE
ERFGENAAM

ISBN 978-90-225-9452-0

ISBN 978-94-023-1783-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6439-6 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Because of Miss Bridgerton*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: © Richard Jenkins Photography

Omslagbeeld: © bij Barbara

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2016 Julie Cotler Pottinger

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Susan Cotter.
Je laat me elke dag versteld staan.*

*En ook voor Paul.
Een telefoontje op precies het juiste moment
kenmerkt een uitstekende echtgenoot.
Ik hoop dat je jezelf dit keer overtreft.*

*Het dak van een verlaten boerderij halverwege tussen
Aubrey Hall en Crake House Kent, Engeland, 1779*

Het was niet zo dat het Billie Bridgerton ontbrak aan gezond verstand. Integendeel, ze was ervan overtuigd dat er maar weinig mensen zo verstandig waren als zij. Maar net als ieder redelijk denkend mens, koos ze er soms voor het stemmetje dat haar influisterde wat verstandig zou zijn te negeren. Ze wist zeker dat dat niet beschouwd kon worden als roekeloosheid. Wanneer ze dat waarschuwend stemmetje negeerde, was dat een bewuste beslissing, genomen na een (vrij) zorgvuldige analyse van de situatie. En het moet worden gezegd dat wanneer Billie een beslissing nam – die een groot deel van de mensheid absurd zou vinden – ze meestal keurig op haar pootjes terecht kwam.

Behalve wanneer dat niet zo was.

Zoals nu.

Ze keek woedend neer op haar metgezel. ‘Ik zou je je nek om moeten draaien.’

Haar metgezel miauwde, niet al te bezorgd.

Billie gromde, niet al te damesachtig.

De kat liet het geluid op zich inwerken, oordeelde dat het niet de moeite waard was om er aandacht aan te besteden en begon zijn pootjes te likken.

Billie overwoog het tweeledige belang van waardigheid en betamelijkheid, oordeelde dat beide werden overschat en beantwoordde de actie van de kat door nogal kinderachtig een lelijk gezicht naar hem te trekken.

Ze voelde zich er geen haar beter door.

Met een vermoeide kreun keek ze op naar de lucht en probeerde in te schatten hoe laat het was. De zon zat verstopt achter een dikke laag wolken, wat haar taak bemoeilijkte, maar het moest zeker vier uur zijn. Ze vermoedde dat ze hier al een uur zat, en ze was om twee uur uit het dorp vertrokken. Als ze de tijd meerekende die ze nodig had gehad om lopend...

Ach, wat maakte het verdomme uit hoe laat het was? Daar kwam ze niet mee van dit vervloekte dak af.

‘Dit is allemaal jouw schuld,’ zei ze tegen de kat.

Natuurlijk negeerde die haar.

‘Ik snap niet hoe je zo stom kon zijn om in die boom te klimmen,’ vervolgde ze. ‘Elke idioot had geweten dat je niet meer naar beneden zou kunnen komen.’

Elke idioot had haar daar laten zitten, maar nee, Billie had het gemiauw gehoord en ze was al halverwege de boom voordat het tot haar doordrong dat ze katten niet eens leuk vond.

‘En ik vind jou echt niet leuk,’ zei ze.

Ze praatte tegen een kat. Zo diep was ze al gezonken. Ze ging wat verzitten en kromp ineen toen haar kous aan een van de verweerde dakspanen bleef haken. Haar voet schoot met een ruk opzij, en haar enkel, die toch al klopte van de pijn, jammerde het uit van verontwaardiging.

Of liever gezegd, zij jammerde het uit. Ze kon het niet helpen. Het deed pijn.

Het had erger kunnen zijn, vermoedde ze. Ze had al hoog in de boom gezeten, zeker tweeënhalve meter boven het dak van de

boerderij, toen de kat naar haar had geblazen, zijn scherpe klauwen naar haar had uitgeslagen en ervoor had gezorgd dat ze allebei naar beneden tuimelden.

De kat was natuurlijk sierlijk als een acrobaat naar beneden gezweefd en ongevarend met zijn vier pootjes op het dak geland.

Billie wist nog steeds niet precies hoe zij terecht was gekomen, maar ze wist wel dat haar elleboog pijn deed, dat ze steken in haar heup had en dat haar jasje was gescheurd, waarschijnlijk van de tak die ergens halverwege haar val had gebroken.

Maar het ergst waren haar enkel en haar voet, die haar gruwelijk veel pijn bezorgde. Als ze thuis was, zou ze haar voet op een kussen leggen. Ze had heel wat verstuipte enkels gezien in haar leven – een paar van haarzelf, maar de meeste van anderen – en wist wat ze moest doen. Koude kompressen, hoog houden, een broer of zus die haar op haar wenken bediende...

Waar waren haar slaafjes wanneer ze ze nodig had?

Maar toen zag ze in de verte plotseling iets bewegen, en tenzij de plaatselijke viervoeters onlangs de fietskunst onder de knie hadden gekregen, was het duidelijk een mens.

‘Halloooooo!’ riep ze. Toen bedacht ze zich en schreeuwde: ‘Help!’

Tenzij Billies ogen haar bedrogen – en dat was echt niet zo: zelfs haar beste vriendin Mary Rokesby gaf toe dat Billie Bridgertons ogen het niet zouden wagen minder dan perfect te zijn – was de mens in de verte een man. En ze kende geen enkele man die een vrouw die om hulp riep kon negeren.

‘Help!’ schreeuwde ze weer, waarna de man tot haar niet geringe opluchting stopte. Ze kon niet goed zien of hij haar kant op draaide – een perfect gezichtsvermogen kende zo zijn grenzen – dus ze slaakte opnieuw een woeste kreet, dit keer zo hard als ze kon, en ze snikte het bijna uit van opluchting toen de heer – o, laat

het alsjeblíeft een heer zijn, zo niet van geboorte dan in ieder geval van karakter – in haar richting begon te lopen.

Maar ze snikte niet. Want dat deed ze nooit. Zo'n vrouw was ze niet.

Maar ze slaakte wel een onverwachte zucht – een verrassend luide, hoge, onverwachte zucht.

'Hierboven!' riep ze, en ze trok snel haar jasje uit, zodat ze daarmee kon zwaaien. Het had geen zin om te proberen een waar-dige indruk te maken. Ze zat tenslotte met een verstuipte enkel en een schurftige kat op een dak.

'Meneer!' brulde ze bijna. 'Help! Alstublieft!'

De heer paste zijn tred iets aan bij het horen van het geluid en keek op, en hoewel hij nog steeds te ver weg was om met haar perfecte ogen zijn gezicht te kunnen zien, wíst ze het.

Nee. Nee. Néé. Iedereen, maar niet hij.

Maar natuurlijk was hij het wel. Wie zou er anders aan komen wandelen op haar meest gênante, beschamende moment, het enige moment waarop zij verdomme gered moest worden?

'Goedemiddag, George,' zei ze, toen hij genoeg was genaderd om haar te kunnen horen.

Hij zette zijn handen op zijn heupen en tuurde omhoog. 'Billie Bridgerton,' zei hij.

Ze wachtte tot hij eraan toe zou voegen: 'Ik had het kunnen weten.'

Dat deed hij niet, en op de een of andere manier irriteerde haar dat nog meer. De wereld was niet in evenwicht als ze niet elk arrogant, zelfingenomen woord kon voorspellen dat uit George Rokesby's mond rolde.

'Een beetje aan het zonnen?' informeerde hij.

'Ja, ik dacht dat ik nog wel wat sproeten kon gebruiken,' snauwde ze.

Hij reageerde niet onmiddellijk. In plaats daarvan zette hij zijn steek af, waardoor zijn ongepoederde, dikke, lichtbruine haar onthuld werd, en nam haar met een strakke, taxerende blik op. Ten slotte, nadat hij zijn chapeau voorzichtig had neergezet op wat ooit een stenen muur was geweest, keek hij weer op en zei: 'Ik kan niet zeggen dat ik hier niet van geniet. Een beetje maar.'

Tallose vinnige weerwoorden dansten op Billies tong, maar ze herinnerde zichzelf eraan dat George Rokesby het enige menselijke wezen in de wijde omtrek was, en als ze voor de dag des oordeels weer met beide voeten op de grond wilde staan, zou ze aardig tegen hem moeten zijn.

In elk geval tot hij haar had gered.

'Hoe ben je daar trouwens terechtgekomen?' vroeg hij.

'Kat.' Uitgesproken op een toon die in het gunstigste geval als ziedend beschreven kon worden.

'Ah.'

'Hij zat in de boom,' verklaarde ze, hoewel de hemel mocht weten waarom. Hij had tenslotte geen nadere uitleg gevraagd.

'Ik begrijp het.'

Was dat zo? Ze vermoedde eigenlijk dat hij er niets van begreep.

'Hij miauwde,' bracht ze knarsetandend uit. 'Ik kon het moeilijk negeren.'

'Nee, daar twijfel ik niet aan,' zei hij, en hoewel zijn toon heel vriendelijk was, was zij ervan overtuigd dat hij haar uitlachte.

'Sommige mensen,' wist ze met veel moeite uit te brengen, 'zijn zorgzaam en met anderen begaan.'

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Lief voor dieren en kleine kinderen?'

'Precies.'

Zijn rechter wenkbrauw ging omhoog, op die vervloekt irritan-

te Rokesby-manier. ‘Sommige mensen,’ teemde hij, ‘zijn aardig voor dieren en gróte kinderen.’

Ze beet op haar tong. Eerst figuurlijk, toen letterlijk. Wees aardig, zei ze tegen zichzelf. Al kost het je nog zo veel moeite...

Hij glimlachte neutraal. Nou ja, op dat spottende trekje bij zijn mondhoek na.

‘Ga je me nou verdomme nog helpen of niet?’ barstte ze ten slotte uit.

‘Wat een taal,’ sprak hij bestraffend.

‘Geleerd van jóúw broers.’

‘O, dat weet ik,’ zei hij. ‘Ik heb ze er nooit van kunnen overtuigen dat je echt een meisje was.’

Billie ging op haar handen zitten. Ze ging werkelijk op haar handen zitten, zo zeker was ze ervan dat ze de verleiding niet zou kunnen weerstaan om zich van het dak te storten om hem te wurgen.

‘Ik heb mezélf er nooit echt van kunnen overtuigen dat je een menselijk wezen was,’ voegde George er nonchalant aan toe.

Billies vingers spanden zich tot klauwen. Wat onder de omstandigheden erg ongemakkelijk was. ‘Geóрге,’ zei ze, en ze hoorde duizend verschillende dingen in haar toon – een smeekbede, pijn, berusting, herinnering. Ze hadden een geschiedenis samen, en ondanks hun geschilpunten was hij een Rokesby en zij een Bridgerton, en als het erop aankwam, waren ze nagenoeg familie.

Hun huizen – Crake House van de Rokesby’s en Aubrey Hall van de Bridgertons – stonden slechts drie mijl bij elkaar vandaan in dit knusse groene hoekje van Kent. De Bridgertons woonden daar het langst – zij waren in de vroege jaren van de zestiende eeuw aangekomen, toen James Bridgerton door Hendrik XIII tot burggraaf was benoemd en land toegewezen had gekregen – maar

sinds 1672 waren de Rokesby's hoger in rang dan zij.

Een bijzonder ondernemende baron Rokesby (zo ging het verhaal) had Karel II een belangrijke dienst verleend en was als dank daarvoor tot eerste graaf van Manston benoemd. De details rond deze stijging in rang waren in de loop der tijd in duisternis gehuld geraakt, maar de algemeen geaccepteerde versie was dat er een diligence, een rol Turkse zijde en twee koninklijke maîtresses aan te pas waren gekomen.

Billie geloofde dat wel. Charme was erfelijk, nietwaar? George Rokesby mocht dan precies zo'n stijve hark zijn als je van de erfgenaam van een graafschap zou verwachten, maar zijn jongere broer Andrew beschikte over het soort nietsontziend *joie de vivre* dat bij een notoire rokkenjager als Karel II in de smaak zou vallen. De andere gebroeders Rokesby waren niet zó schurkachtig (hoewel ze vermoedde dat de pas veertienjarige Nicholas nog bezig was zijn vaardigheden te verfijnen), maar in charme en beminlijkheid overtroffen ze George met gemak.

Geórgé. Ze hadden elkaar nooit gemogen. Maar Billie veronderstelde dat ze niet mocht klagen. George was op dit moment de enige beschikbare Rokesby. Edward was naar de koloniën vertrokken, waar hij met een zwaard of een pistool of god mocht weten wat rondzwaaide, en Nicholas zat op Eton, waar hij waarschijnlijk ook met een zwaard of een pistool rondzwaaide (hoewel hopelijk met aanzienlijk minder effect). Andrew zou de komende paar weken hier in Kent zijn, maar hij had tijdens een of andere roekeloze actie bij de marine zijn arm gebroken. Hij had haar niet echt kunnen helpen.

Nee, het moest George zijn, en zij zou zich netjes moeten gedragen.

Ze keek glimlachend op hem neer. Nou ja, ze vertrok haar lippen.

Hij zuchtte. Licht. ‘Ik zal kijken of hierachter ergens een ladder staat.’

‘Dank je wel,’ zei ze keurig, maar ze dacht niet dat hij haar hoorde. Hij had lange benen en liep altijd snel, en hij was de hoek al om voordat ze goed en wel een beleefd antwoord had kunnen geven.

Een minuut of zo later kwam hij weer in beeld, met zijn arm om een ladder geslagen die eruitzag alsof hij tijdens de Glorieuze Revolutie van 1688 voor het laatst was gebruikt. ‘Wat is er nou precies gebeurd?’ riep hij naar boven, terwijl hij het ding tegen de dakrand zette. ‘Het is niets voor jou om je zo in de nesten te werken.’

Ze had nog nooit iets over zijn lippen horen komen dat zo dicht in de buurt kwam van een compliment. ‘De kat was niet zo dankbaar voor mijn hulp als ik had mogen verwachten,’ zei ze, waarbij ze elke lettergreep als een venijnige ijspriet tot het kleine katachtige monster richtte.

De ladder schoot met een doffe dreun op zijn plaats en Billie hoorde George omhoog klimmen.

‘Denk je dat dat houdt?’ vroeg ze. Het hout zag er wat gehavend uit en produceerde met elke stap onheilspellende, krakende geluiden.

Het gekraak hield even op. ‘Het doet er weinig toe of het wel of niet houdt, denk je ook niet?’

Billie slikte. Iemand anders zou zijn woorden misschien niet kunnen vertalen, maar zij kende deze man al zolang ze zich kon herinneren, en als er één fundamentele waarheid gold voor George Rokesby, was het dat hij een heer was. En hij zou een dame in nood nooit in de steek laten, hoe gammel een ladder er ook uitzag.

Zij zat in de problemen, dus hij had geen keus. Hij moest helpen, hoe irritant hij haar ook vond.

En hij vond haar irritant. O, dat wist ze wel. Hij had nooit enige moeite gedaan om het te verbergen. Hoewel zij dat als ze eerlijk was ook niet had gedaan.

Zijn hoofd kwam tevoorschijn, en zijn Rokesby-blauwe ogen vernauwden zich. Alle Rokesby's hadden blauwe ogen. Niemand uitgezonderd.

'Je hebt een lange broek aan,' zei George met een zware zucht. 'Natuurlijk heb je een lange broek aan.'

'Ik had moeilijk met een jurk in de boom kunnen klimmen.'

'Inderdaad,' zei hij droog, 'daar ben je veel te verstandig voor.'

Billie besloot deze opmerking maar te laten passeren. 'Hij krabde me,' zei ze, met een knikje naar de kat.

'O ja?'

'We vielen.'

George keek op. 'Dat is nogal een afstand.'

Billie volgde zijn blik. De dichtstbijzijnde tak zat op anderhalve meter hoogte, en dat was niet de tak waar ze op had gestaan. 'Ik heb mijn enkel bezeerd,' gaf ze toe.

'Dat dacht ik al.'

Ze keek hem vragend aan.

'Anders zou je gewoon op de grond zijn gesprongen.'

Haar mond vertrok terwijl ze neerkeek op het harde zand dat de ruïne van de boerderij omringde. Het gebouw moest ooit eigendom zijn geweest van een welgestelde boer, want het was twee verdiepingen hoog. 'Nee,' zei ze, terwijl ze de afstand taxeerde. 'Daar is het te hoog voor.'

'Zelfs voor jou?'

'Ik ben niet gek, George.'

Hij beaamde dit lang niet zo snel als hij had moeten doen. Dat wil zeggen, hij beaamde het helemaal niet.

‘Goed,’ was het enige wat hij zei. ‘Laten we zorgen dat je beneden komt.’

Ze ademde in. En uit. En toen zei ze: ‘Dank je.’

Hij keek haar aan met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Ongeloof, misschien, dat ze de woorden ‘dank’ en ‘je’ in één zin had gebruikt.

‘Het wordt snel donker,’ zei ze, en ze rimpelde haar neus terwijl ze omhoog keek naar de lucht. ‘Het zou afschuwelijk zijn geweest om hier vast te zitten...’ Ze schraapte haar keel. ‘Dank je wel.’

Hij accepteerde dit met een heel kort knikje. ‘Lukt het je om de ladder af te klimmen?’

‘Ik denk het wel.’ Het zou verschrikkelijk pijnlijk zijn, maar ze kon het. ‘Ja.’

‘Ik zou je ook kunnen dragen.’

‘Op de ladder?’

‘Op mijn rug.’

‘Ik ga níét op je rug zitten.’

‘Ik heb je zelf ook liever niet op mijn rug,’ mompelde hij.

Ze keek scherp op.

‘Goed dan,’ vervolgde hij, terwijl hij nog twee treden verder omhoog krom. De dakrand bevond zich nu ter hoogte van zijn heupen. ‘Kun je staan?’

Ze staaarde hem zwijgend aan.

‘Ik wil graag zien hoeveel gewicht je op die enkel kunt zetten,’ legde hij uit.

‘O,’ mompelde ze. ‘Natuurlijk.’

Ze had het waarschijnlijk niet moeten proberen. Het dak liep zo steil af dat ze haar beide voeten nodig zou hebben om haar evenwicht te bewaren, en haar rechtervoet kon ze nauwelijks gebruiken. Maar ze probeerde het toch, omdat ze het afschuwelijk vond om tegenover deze man zwakte te tonen. Of misschien pro-

beerde ze het alleen maar omdat het niet in haar aard lag om iets (wat dan ook) níét te proberen. Of misschien had ze er gewoon niet goed over nagedacht voordat ze eraan begon. Maar ze stond op, struikelde en ging meteen weer zitten.

Maar pas nadat een verstikte pijnkreet aan haar lippen was ontsnapt.

George stapte binnen een seconde van de ladder op het dak. ‘Jij kleine dwaas,’ mopperde hij, maar er was affectie in zijn stem, of tenminste meer affectie dan hij haar ooit had getoond. ‘Mag ik het zien?’

Met tegenzin duwde ze haar voet in zijn richting. Haar schoen had ze al uitgetrokken.

Hij raakte haar voet klinisch aan en hield haar hiel in het kommetje van zijn hand terwijl hij met zijn andere hand controleerde in hoeverre ze kon bewegen. ‘Doet het hier pijn?’ vroeg hij, terwijl hij zachtjes op de buitenkant van haar enkel drukte.

Voor ze zich kon inhouden liet ze sissend haar adem ontsnappen en ze knikte.

Hij ging door naar een andere plek. ‘Hier?’

Ze knikte weer. ‘Maar niet zo erg.’

‘En...’

Een pijnscheut trok door haar voet, zo intens dat het wel een elektrische schok leek. Zonder erbij na te denken rukte ze haar voet uit zijn handen.

‘Dat beschouw ik maar als een ja,’ zei hij fronsend. ‘Maar ik denk niet dat het gebroken is.’

‘Natuurlijk is het niet gebroken,’ snauwde ze bijna. Wat natuurlijk een bespottelijke opmerking was, want er was niets natuurlijks aan. Maar George Rokesby bracht altijd het slechtste in haar naar boven, en het hielp ook niet dat haar voet zo verrekte veel pijn deed.

‘Een verstuiking,’ zei George, haar kleine uitbarsting negerend. ‘Dat weet ik.’ Kregelig. Alwéér. Ze haatte zichzelf op dit moment. Hij glimlachte minzaam. ‘Natuurlijk weet je dat.’

Ze had zin om hem te vermoorden.

‘Ik ga wel eerst,’ kondigde George aan. ‘Dan kan ik als je mistapt voorkomen dat je valt.’

Billie knikte. Het was een goed plan, het enige plan, eigenlijk, en het zou stom zijn om ertegenin te gaan, alleen omdat hij het naar voren had gebracht. Ook al was dat wel haar eerste ingeving.

‘Klaar?’ vroeg hij.

Ze knikte weer. ‘Ben je niet bang dat ik je van de ladder zal duwen?’

‘Nee.’

Geen uitleg. Alleen nee. Alsof het absurd was om die vraag alleen maar in overweging te nemen.

Ze keek scherp op. Hij zag er zo robuust uit. En sterk. En betrouwbaar. Hij was altijd betrouwbaar geweest, besepte ze. Ze ergerde zich alleen meestal te veel aan hem om het op te merken.

Hij liep voorzichtig terug naar de rand van het dak en draaide zich om, zodat hij één voet op de bovenste tree van de ladder kon zetten.

‘Vergeet de kat niet,’ instrueerde Billie.

‘De kat,’ herhaalde hij, met een blik alsof hij wilde zeggen: je maakt zeker een grapje.

‘Ik ben na deze hele toestand niet van plan om hem in de steek te laten.’

George knarsetandde, mompelde iets onbehoorlijks en stak zijn hand uit naar de kat.

Die hem beet.

‘Godver...’

Billie schoof snel een stukje achteruit. Hij zag eruit alsof hij ie-

mand zijn hoofd wilde afrukken, en zij stond dichterbij dan de kat.

‘Die kat,’ gromde George, ‘mag weggroten in de hel.’

‘Mee eens,’ zei ze, erg snel.

Hij knipperde met zijn ogen, verbaasd over haar snelle instemming. Ze probeerde te glimlachen en hield het maar op een schouderbeweging. Ze had twee echte broers en nog drie die voor broers konden doorgaan in het gezin Rokesby. Vier als ze George meerekende, maar daar was ze niet helemaal zeker van.

Waar het om ging was dat ze mannen begreep, en dat ze wist wanneer ze haar mond moest houden.

Bovendien was ze dat vervloekte beest spuugzat. Niemand hoefde ooit te beweren dat Billie Bridgerton sentimenteel was aangelegd. Ze had het schurftige beest proberen te redden omdat dat juist was, en toen had ze nog eens geprobeerd om het te redden, al was het alleen maar omdat het zonde van haar eerdere inspanningen leek om dat niet te doen, maar nu...

Ze staaarde naar het dier. ‘Jij zoekt het zelf maar uit.’

‘Ik ga eerst,’ zei George, terwijl hij weer naar de ladder schoof. ‘Ik wil je onderweg vlak voor me hebben. Als je dan struikelt...’

‘Storten we allebei naar beneden?’

‘Dan vang ik je op,’ gromde hij tussen zijn tanden.

Ze had het als een grapje bedoeld, maar het leek niet verstandig daar nu op te wijzen.

George draaide zich om om naar beneden te gaan, maar toen hij zijn voet weer op de bovenste tree wilde zetten, slaakte de kat, die het blijkbaar niet prettig vond om genegeerd te worden, een ijselijke kreet en schoot tussen zijn benen door. George begon met maaierende armen achterover te vallen.

Billie dacht niet na. Ze lette niet op haar voet, of op haar even-

wicht, of op wat dan ook. Ze sprong naar voren, greep hem vast en trok hem veilig terug op het dak.

‘De ladder!’ gilte ze.

Maar het was te laat. Samen zagen ze hoe de ladder kantelde, om zijn as draaide en vervolgens met een vreemde, balletachtige gracie op de grond viel.

Het moet worden gezegd dat George Rokesby, oudste zoon van de graaf van Manston en momenteel in de beschaafde wereld bekend als burggraaf Kennard, een gelijkmoedig mens was. Hij beschikte over een kalme, vaste hand, een niet-aflatend logisch verstand en had een bepaalde manier om zijn ogen net een klein beetje dicht te knijpen, waardoor zijn wensen met koele efficiëntie werden uitgevoerd en er vlot en met plezier aan zijn verlangens werd voldaan. Bovendien – en dat was het belangrijkste – gebeurde dit alles binnen het tijdsbestek waarin hij dat wenste.

Het moet ook gezegd dat als juffrouw Sybilla Bridgerton er enig vermoeden van had gehad hoe graag hij haar op dat moment naar de keel zou vliegen, ze veel meer angst zou hebben getoond voor hem dan voor de naderende duisternis.

‘Dat is erg jammer,’ zei ze, terwijl ze tuurde naar de ladder op de grond.

George zei niets. Dat leek hem het beste.

‘Ik weet wat je denkt,’ zei ze.

Hij wrikte zijn kaken precies lang genoeg van elkaar om te zeggen: ‘Dat betwijfel ik.’

‘Je probeert te bepalen wie van ons je het liefst van het dak zou smijten. Mij of de kat.’

Ze zat heel wat dichterbij de waarheid dan men zou verwachten.

‘Ik wilde alleen maar helpen,’ zei ze.

‘Dat weet ik.’ Dit op een toon die niet uitnodigde tot voortzetting van het gesprek.

Maar Billie praatte gewoon door. ‘Als ik je niet had vastgegrepen, was je gevallen.’

‘Dat wéét ik.’

Ze klemde haar onderlip tussen haar tanden, en één gelukkig moment dacht hij dat ze de kwestie zou laten rusten.

Toen zei ze: ‘Het kwam door je voet, zie je.’

Hij bewoog zijn hoofd een centimeter. Precies genoeg om te laten merken dat hij haar had gehoord. ‘Pardon?’

‘Je voet.’ Ze knikte naar het lichaamsdeel in kwestie. ‘Jij schopte tegen de ladder.’

George besloot geen pogingen meer te doen om haar te negeren. ‘Je gaat mij hier níét de schuld van geven,’ siste hij bijna.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ze snel, waarmee ze eindelijk blijk gaf van enig besef van zelfbehoud. ‘Ik bedoelde alleen... Ik zeg alleen dat je...’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Laat maar,’ mompelde ze. Ze liet haar kin op haar gebogen knieën rusten en staaarde over het veld. Niet dat er iets te zien was. Het enige wat bewoog was de wind, die zijn aanwezigheid kenbaar maakte door een zacht geritsel in de bladeren van de bomen.

‘Ik denk dat we nog een uur hebben voor de zon ondergaat,’ mompelde ze. ‘Misschien twee.’

‘Als het donker wordt zijn we hier niet meer,’ zei hij tegen haar.

Ze keek eerst naar hem en toen naar de ladder, op de grond. Toen weer naar hem, met een uitdrukking op haar gezicht die maakte dat hij haar graag in het spreekwoordelijke duister zou laten tasten.

Maar dat deed hij niet. Want dat kon hij kennelijk niet. Zevenentwintig jaar waarin hem was bijgebracht hoe een heer zich be-

hoorde te gedragen, was een lange tijd, en hij kon onmogelijk zo wreed zijn tegen een dame. Zelfs niet tegen háár.

‘Andrew komt over ongeveer een half uur hierlangs,’ zei hij.

‘Wat?’ Ze keek eerst opgelucht en toen geërgerd. ‘Waarom zei je dat niet eerder? Hoe kon je mij nou laten denken dat we hier de hele nacht vast zouden zitten?’

Hij keek naar haar. Naar Billie Bridgerton, de nagel aan zijn doodskist sinds haar geboorte, drieëntwintig jaar geleden. Ze keek hem aan alsof hij haar verschrikkelijk had beledigd, met hoogrode wangen en haar lippen opeengeperst als een woedende roos.

Hij koos met ijzige zorgvuldigheid zijn woorden en zei: ‘Tussen het moment dat de ladder de grond raakte en nu, het moment waarop deze woorden mijn lippen verlaten, is er één minuut voorbijgegaan. Kun je me alsjeblieft vertellen wanneer ik tijdens je verhelderende analyse van het contact tussen mijn voet en de ladder deze informatie had moeten geven?’

Haar mondhoeken bewogen, maar het was geen zelfgenoegzaam lachje. Niets wees op sarcasme. Als ze iemand anders was geweest, had hij gedacht dat ze zich schaamde, of misschien zelfs verlegen was. Maar dit was Billie Bridgerton, en zij deed niet aan schaamte. Zij deed gewoon waar ze zin in had, zonder zich iets van de gevolgen aan te trekken. Dat had ze haar hele leven al gedaan, en daarbij had ze meestal de halve Rokesby-clan met zich meegesleurd.

En op de een of andere manier vergaf iedereen haar altijd alles. Ze had iets over zich... het was niet echt charme, maar een krankzinnig, roekeloos zelfvertrouwen dat maakte dat mensen zich in hordes bij haar aansloten. Haar familie, zijn familie, het hele verrekte dorp... iedereen was dol op haar. Ze had een brede glimlach, een aanstekelijke lach, maar hoe was het in hemelsnaam

mogelijk dat hij als enige in Engeland wist welk gevaar ze vormde voor de mensheid?

Die verstuipte enkel van haar? Dat was niet de eerste keer dat haar zoiets overkwam. Ze had ook haar arm gebroken, op een voor haar kenmerkende spectaculaire wijze. Ze was acht, en ze was van een paard gevallen. Een nauwelijks getrainde ruïner waar ze nooit op had moeten zitten, laat staan dat ze had moeten proberen met hem over een heg te springen. Het bot was perfect geheeld – natuurlijk, Billie had altijd al het geluk van de wereld – en binnen een paar maanden haalde ze weer dezelfde streken uit als daarvoor, en niemand die eraan dacht om haar terecht te wijzen. Niet wanneer ze schrijlings te paard zat. In een lange broek. En met diezelfde vervloekte ruïner over diezelfde vervloekte heg sprong. En toen een van zijn jongere broers haar voorbeeld volgde en zijn schouder uit de kom viel...

Toen moest iedereen lachen. Zijn ouders – en die van haar – hadden hun hoofd geschud en gelachen, en niemand van hen was zo verstandig geweest Billie van het paard te halen en haar een jurk aan te trekken. Of beter nog, haar af te voeren naar een van die meisjesscholen waar onderricht werd gegeven in naaldvakken en goede manieren.

Edwards arm had slap langs zijn lijf gehangen. Uit de kom. Uit de kom!! En het geluid dat het had gegeven toen de stalmeester het bot terugduwde...

George huiverde. Het was zo'n geluid dat je meer voelde dan hoorde. Het was afschuwelijk.

'Heb je het koud?' vroeg Billie.

Hij schudde zijn hoofd. Hoewel zij het waarschijnlijk wel koud had. Zijn jas was aanzienlijk dikker dan die van haar. 'Jij wel?'

'Nee.'

Hij nam haar scherp op. Zij was echt iemand om zich groot te